

દાદીમાનો લાડકો બેટો !

આ એક નાનકડા બાળકની વાર્તા છે, જેને તેના દાદીમા ખૂબ ગમતાં. પોતાના દાદીમાને થતો પગનો દુઃખાવો મટાડવા તે શું શું કરે છે તે જાણીને તમને પણ મઝા પડશે. આર્થર એ દૂર દેશનો આપણો દોસ્ત છે. ત્યાં સૂરજદાદા બહુ ઓછા દિવસ દેખાય.

શિયાળાની વહેલી સવારનો તડકો આપણને કેવો ગમે છે ? ગાંધીબાપુના બા સૂરજદાદાનું દર્શન ન થાય તો જમતાં નહોતાં તે યાદ છે ? સૂરજદાદાની દીકરી એટલે આપણી પૃથ્વી.

નાનકડા બાળકની કલ્પનાશીલતા અને કુટુંબ પ્રેમની આ નાનકડી વાર્તા વાંચવી જરૂર ગમશે.

- રાજુ-દીપ્તિ.

નાનકડા આર્થરનો સૂરજ

હેડ જૈક ગુલનજરાયન

રજૂઆત : અરવિંદ ગુપ્તા ૦ અનુવાદ : દીપ્તિ-રાજુ

શિશુ મિલાપ, વડોદરા

આ ચોપડીનું
હિન્દીમાં પ્રકાશન
ભારત જ્ઞાન વિજ્ઞાન
સમિતિ દ્વારા 'રાષ્ટ્રીય
સાક્ષરતા મિશન'ના
સહયોગથી થયેલું.
જન વાચન આંદોલન
હેઠળ પ્રકાશિત આ
ચોપડીઓનો હેતુ
ગામડાંના લોકો અને
બાળકોમાં વાંચવા -
લખવામાં રસ પેદા
કરવાનો છે.

નાનકડા આર્થરનો સૂરજ : હેડજૈક ગુલજરયાન

Nankhda Artharano Suraj : Hadjak Gulnarayan

રજૂઆત : અરવિંદ ગુપ્તા

અનુવાદ : દીપ્તિ-રાજુ

© ભારત જ્ઞાન વિજ્ઞાન સમિતિ

પુસ્તકમાળાના સંપાદક : અરવિન્દ ગુપ્તા

કાર્યકારી સંપાદક : સંજય કુમાર

રેખાંકન : અવિનાશ દેશપાંડે

લેસર ગ્રાફિક્સ : અક્ષરનિર્માણ,

બી-પ, રંભા કોમ્પ્લેક્સ,

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ સામે, અમદાવાદ - ૧૪

મુદ્રક : હિંગળાજ પ્રિન્ટર્સ, અમદાવાદ.

પ્રકાશન વર્ષ : માર્ચ, ૧૯૯૯

કિંમત : ૫.૦૦ રૂપિયા

પ્રકાશક :

શિશુમિલ્લાપ,

૧, શ્રી હરી એપાર્ટમેન્ટ,

એક્સપ્રેસ હોટલ પાછળ, અલકાપુરી,

વડોદરા - ૩૯૦૦૦૭

ફોન : ૦૨૬૫ - ૩૪૨૫૩૯

નાનકડા આર્થરનો સૂરજ

લેખક : હેડજૈક ગુલજરયાન

રજૂઆત : અરવિંદ ગુપ્તા ૦ અનુવાદ : દીપ્તિ-રાજુ

નાનકડા આર્થરનો સૂરજ

પાનખર ઋતુ આવે એટલે દાદીમાને ન ગમે. પરંતુ નાના આર્થરને તો ખૂબ મજા પડી જાય. દાદીમાને પાનખર એટલા માટે ન ગમે કે તેના પછી વરસાદ પડે, અને વરસાદમાં દાદીમાને પગના સાંધા દુઃખવા માંડે.

પણ આર્થરની વાત જુદી હતી. પાનખર તેને માટે નવી નવી વસ્તુ લાવતી. આડૂ અને દ્રાક્ષ, નાસપાતી અને સફરજન, અને તેની મા આ ફળોમાંથી જાત-જાતના વિટામિન બનાવી આપતી હતી.

પાનખરની ઋતુમાં રોજ સવારે મા આર્થરના પિતાજીને કહેતી કે, “જાવ બજારમાંથી થોડા સફરજન અને દ્રાક્ષ લઈ આવો. આર્થરને વિટામિનોની જરૂર છે.”

એટલે આર્થરના પિતાજી
બજારમાં જતા અને ત્યાંથી
સફરજન, નાસપાતી, દાડમ અને
બીજી વસ્તુઓ લઈ આવતા.

નાનકડા આર્થરને એટલા
માટે તો પાનખર ખૂબ ગમતી.

દાદીમાને ન ગમે. તેમને
વિટામિનોની જરૂર નહોતી. મોટી
ઉંમરના લોકોને વિટામિનો વગર
ચાલે. તેમને આફ, દ્રાક્ષ અને
નાસપાતી ખાવા ગમે પણ એ તો
મજા પડે એટલે, વિટામિન માટે
નહીં.

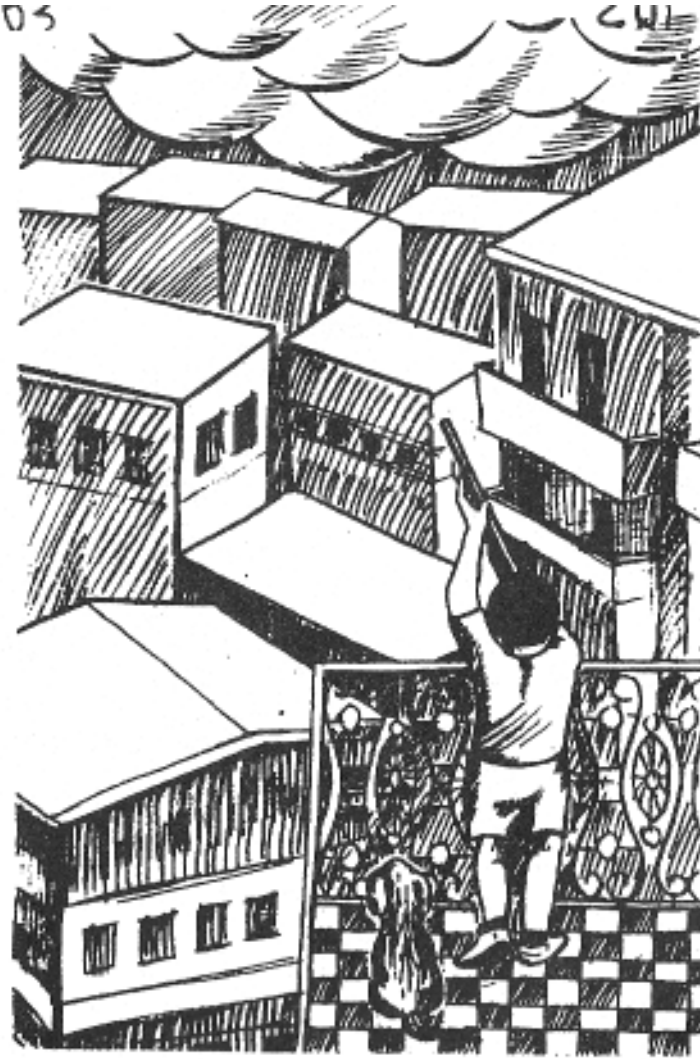

બહાર વરસાદ પડતો હતો
અને દાદીમા ખાટલા પર આરામ
કરતા હતા.

તેઓ પોતાના પગ દબાવતા
હતા અને દુઃખાવાને કારણે ધીરેધીરે
કણસતા હતા.

આર્થર તેમની પાસે ગયો.
 'દાદીમા ઓ દાદીમા !
 જાગો છો કે સૂતા છો ?'
 "શું છે બેટા ?" દાદીમાએ
 પૂછ્યું.
 'શું તમને પગમાં દુઃખે છે ?'
 "હા બેટા, શું કરું ?"
 દાદીમા બોલ્યા.
 આર્થરે દાદીમાને એક
 સંતરુ આપ્યું.
 'લો, આ ખાઈ લો આના
 વિટામિનોથી તમારું દરદ મટી
 જશે.'
 દાદીમા હસ્યા. કહે, "બેટા
 તું જ ખા. સંતરાથી મને કોઈ ફાયદો
 નહીં થાય. તડકે બેસવાથી મને
 સારું થઈ જશે. પણ આ સૂરજ મને
 હેરાન કરવા વાદળો પાછળ સંતાઈ
 જાય છે."

નાનકડા આર્થરને વાદળા પર ગુસ્સો આવ્યો. તેણે પોતાના કૂતરા કોટોને પલંગ નીચેથી બોલાવ્યો અને પછી પોતાની રમકડાની બંધૂક ઉઠાવી બહાર છાપરા પર આવ્યો.

તેણે ગલૂડિયાને કહ્યું, “તું વાદળાઓને જોરથી ભસ. અને હું મારી બંધૂકથી ગોળી ચલાવું છું.”

કોટો બે - ચાર વખત ભસ્યો. પણ બહુ જોરથી નહીં. ખરેખર તો તેને આર્થર સાથે રમવું હતું એટલે આનંદથી ભસેલો. તેના ભસવામાં કોઈ દમ નહોતો. આ રીતે ભસવાથી કાળા વાદળો ક્યાંથી ડરે ?

આર્થરને પણ ગલૂડિયાના ભસવાનો અવાજ નહોતો સંભળાયો. પણ એ તો પોતાની બંધૂકમાંથી વાદળો ઉપર ગોળીઓનો વરસાદ કરવામાં મશગૂલ હતો. તેના ચહેરા પર ગુસ્સો હતો અને તે બરાડા પાડતો હતો.

‘ભાગો ! વાદળાં ભાગો. તમે કેમ સૂરજને સંતાડી દો છો ? લો હવે ગોળી ખાવ ! ઢિશુમ ! ઢિશુમ ! ઢિશુમ !’

થાકી ન જવાય ત્યાં સુધી તે બૂમ-બરાડા પાડીને ગોળીઓ છોડતો રહ્યો.

ત્યાં સુધીમાં તો વરસાદ પણ બંધ થઈ ગયો. જો કે હજી સૂરજ પૂરેપૂરો વાદળાની બહાર નહોતો નીકળ્યો. આર્થરને થયું મારી બંધૂક નાની છે એટલે આમ થયું હશે. મારા દોસ્ત રચિક જેવી મોટી બંધૂક હોત તો એક જ ધડાકામાં બધા વાદળો તૂટી અને વિખેરાઈ જાત.

પણ આર્થર પાસે મોટી બંધૂક નહોતી અને તેનો દોસ્ત રચિક ઘણે દૂર રહેતો હતો.

આર્થક બિચારો કરે પણ શું ? તે નિરાશ થઈને અંદર દાદીમાના ઓરડામાં ગયો અને દાદીમા પાસે બેઠો.

‘દાદીમા, ઓ દાદીમા, તમે મને સાંભળો છો?’ તેણે પૂછ્યું.
 “શું થયું બેટા?” દાદીમાએ કહ્યું.
 ‘હું વાદળોને જરાક જ ડરાવી શક્યો.’ વરસાદ તો બંધ થઈ
 ગયો પણ સૂરજ હજી બહાર નથી નીકળ્યો: મારી પાસે મોટી બંધૂક
 તો છે નહીં, અને મારી નાનકડી બંધૂકથી વાદળાંઓ ખાસ ડરતાં
 નથી.’

દાદીમા હસી પડ્યા. તે કહે, “બેટા, તારો ખૂબ ખૂબ
 આભાર. તે વાદળાંઓને ડરાવીને વરસાદ બંધ કરી દીધો એટલાથી
 જ મારી તબિયત થોડી સુધરી ગઈ. મારા પગનો દુઃખાવો તો હવે
 રહ્યો જ નથી. હું તારા પિતાજીને કહીશ કે તારા માટે પણ મોટી
 બંધૂક લઈ આવે. પછી તું બધાં વાદળાને ભગાડી દેજે.”

‘શું દાદીમા હવે તમને ઘણું સારું લાગે છે?’

“મારી અડધી પીડા તો રફૂચકર થઈ ગઈ છે.”

‘દાદીમા’ એક શ્વાસ ભરીને આર્થરે કહ્યું, ‘હવે મને સમજ
 પડી ગઈ છે કે મારે શું કરવું પડશે. હવે હું તમારું બાકીનું અડધું દર્દ
 પણ ભગાડી દઈશ.’

“પણ તું મોટી બંધૂક વગર આ કેવી રીતે કરીશ.” દાદીએ
 હસીને કહ્યું.

‘તમે જો જો ને, હું તેને કેવા ભગાડું છું!’

‘મા, ઓ મા. સાંભળતો જરા’ આર્થરે બૂમ પાડી.

“શું વાત છે બેટા?” રસોડામાંથી માએ કહ્યું.

‘મારે કેટલાક કાગળ જોઈએ છે’ તે બોલ્યો.

“તારા પિતાજીના ટેબલ પરથી લઈ લે.” માએ કહ્યું.

પિતાજીના ટેબલ પર જાત-જાતના કાગળોનો એક ઢગલો
 હતો. પહેલાં આર્થરે એક કોરો અને મોટો કાગળ લીધો. પછી તેણે
 મોટી લાલ પેન્સિલ લીધી. કાગળને જમીન પર રાખી ઊંધો સૂઈ તે
 ચિત્ર બનાવવા લાગ્યો. એ ચિત્ર બનાવવામાં એટલો બધો મશગૂલ
 હતો કે તેને ખબર પણ નહોતી કે તેનો જીભડો મોં માંથી બહાર
 નીકળી ગયો હતો ! તેણે એક લાલચોળ સૂરજ બનાવ્યો. એ સૂરજની
 ગરમીથી આર્થરના મોઢાં પર પરસેવો પરસેવો થઈ ગયો.

ચિત્ર તૈયાર થઈ ગયું એટલે તેણે તેના ગલૂડિયાને બહાર
 ભગાડી દીધું જેથી તે પોતાના ગંદા પગ સૂરજ પર મૂકીને તે ભગાડી ન
 નાખે. પછી તે પોતાના સૂરજને દાદીમા પાસે લઈ ગયો.

‘દાદીમા, ઓ દાદીમા, જુઓ તો આ શું છે?’ તે બોલ્યો.

“શું બેટા ?” દાદીમા બોલ્યા.
 “જૂઓ તમારા માટે મેં સૂરજ બનાવ્યો છે.”
 દાદીમાએ સૂરજ જોયો અને હસી પડ્યાં.
 “કેવો મજાનો સૂરજ તેં બનાવ્યો છે ! અને તે કેટલો બધો
 ગરમ છે ? લાવ તેને મારા દૂબતા પગ પાસે રાખી દઉં.”
 દાદીમાએ સૂરજને પોતાના દુઃખતા પગ પાસે અડાડીને રાખી
 દીધો.

“અરે ! આ સૂરજે તો કમાલ કરી દીધી. મારા પગનો
 દુઃખાવો તો હવે બિલકુલ ગાયબ થઈ ગયો છે ! અને દાદીમાને કોણે
 સાજા કર્યા ? નાનકડા આર્થરે.”

દાદીમાએ આર્થરને પોતાના ગળે લગાડ્યો. પછી તેમણે
 આર્થરને વહાલું કર્યું અને હસ્યાં. પછી ફરી વહાલ કર્યું. તેઓ હસતાં
 રહ્યાં અને આર્થરને ઊંઘ ન આવે ત્યાં સુધી પંપાળતા રહ્યા. આર્થર
 પણ સૂઈ ગયો અને દાદીમા પણ ઊંઘી ગયા.

સાંજ સુધીમાં તો દાદીમાને ઘણું સારું થઈ ગયું. આર્થરે
 બનાવેલ ચિત્ર ખાટલા નીચે પડી ગયેલું અને તેના પર કોટો ગલૂડિયું
 આરામથી બેઠેલું!

રાત્રે પિતાજીએ દાદીમાની ખબર પૂછી તો તે કહે, “હવે મને
 ઘણું સારું છે. આર્થરના સૂરજે મારું દરદ મટાડ્યું.”

પિતાજીને તો કાંઈ સમજ ન પડી. પરંતુ દાદીમાએ તેમને બધું
 સમજાવી દીધું.

આર્થર ખુશ થઈને નાક ખંજવાળવા લાગ્યો.

આર્થરને હંમેશાં આવું થતું. તેને જ્યારે પણ ઉત્સાહ આવી
 જાય કે રડવું આવે ત્યારે હંમેશાં તેને નાક પર ખંજવાળ આવતી!

આજ આર્થર પોતે પોતાનાથી ખૂબ ખુશ હતો. દાદીમા
 તરફનો આર્થરનો પ્રેમ જોઈ પિતાજીએ પણ કહ્યું, “બીજા બાળકોએ
 આર્થર પાસેથી દાદા-દાદીની સેવા કરતાં શીખવું જોઈએ.”

આર્થરનો સૂરજ જમીન પર પડેલો. અને તે સૂરજ પર તેનું ગલૂડિયું મજાથી સુતેલું. આર્થરે બુમ પાડી. “એય કોટો. ઉભો થા. જોતો નથી તું સૂરજ પર સુતો છે? તારું પેટ દાઝી જશે. ઉભો થા!”

દાદાજીનો લાડકો બેટો!

ઘડાલા બાળદોસ્તો,
તમારા જેવડા એક નાનકડા બાલદોસ્તે પોતાના
પપ્પાના દાદા વિશે જે લખેલું તે અહીં આપીએ છીએ.
તમે પણ તમારા દાદા વિશે લખી “શિશુ મિલાપ”ને
મોકલજો!

દાદા મને ખૂબ પાસલા હતા.
તેઓ મારા હતા ત્યારે ખારલા
પર સૂતા. તેમને શારી ખૂબ
ભાવતી. તેઓ જોડે મને પડગ
ખવડા વતા. તેઓ મને દરિસત
કુમાર કહી બોલાવતા. તેઓ મને
ખૂબ ગમતા.

- દરિસત